

i/936 /A.

C. ARGINTARU

SETEA NORILOR

CARTEA TREIA DE POEME

EDITURA **HYPERION** CLUJ
1935

Inv. A. 44.631

C. ARGINTARU

Inv. 15154.

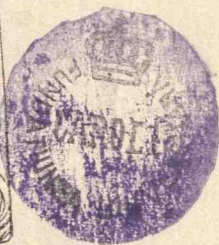
SETEA NORILOR

CARTEA TREIA DE POEME

859.0-1

123079

20530.

EDITURA HYPERION CLUJ

1935

1956

Biblioteca Centrală Universitară

BUCU

Cota

Inventar

15754

20530

CONTROL 1955

1961

RC27/06

B.C.U. Bucuresti

C20530

SETEA NORILOR

EU

Din sincere poeme, croite d'un romantic,
Eu mi-am făcut colibă cu pragul prins în rime
Și mi-am cules cadența din tot belșugul antic,
Să-mi fie bun tovarăș în clipele sublime.

Averea mea e'n nouri, la adăpost de stele,
Pământul să n'o vadă că-i lacom de strânsură
Și n'are îndurare de gândurile mele,
Că sunt mereu vioaie ca joarda de răsură.

De trup nici n'am nevoie în calea mea cea lungă,
Il las zălog țărâni să 'ngrașe mirodenii,
Când s'o întâmpla odată destinul să m'ajungă
Și sufletul să-mi scape de-a lumilor vedenii.

Ajuns în empireul trăirilor eterne,
Voi ști de e mai bine: în cer sau în vieajă,
Acolo unde vremea o fericire cerne
Mă voi trezi de-apururi în caldă dimineață.

SPRE CULMILE CU DOR

Imi place ziua caldă de vară 'nseminată,
Să stau suit pe măguri, privind în larg de șes
Adâncul neființii, în care Zeii 'nnoată
In apa fericirii, spre seară, mai ales.

Atunci mă simt puternic, ca un stejar în luncă,
Când văd bujorii serii în geana de apus,
Iar o răcoare dulce pe fire 'nceț aruncă
O pâclă de visare ce cade greu de sus.

Rămas în pragul nopții gândese la lumea toată
Cum duce greul vieții, sperând într'un destin
Mai bun și plin de vraje, ce va veni odată
Să curme orice trudă, s'aline orice chin.

De n'ar fi 'n noi speranța, cu-a ei putere sfântă,
Să poarte pașii noștri spre culmile cu dor,
Când o credință vie în suflet mereu cântă,
Iubirea n'am cunoaște-o; nimic n'ar fi cu spor.

FĂRĂ SOARE

Eu am cântat tot timpul o paște cu nalbe,
Din ceața serii rece m'am înălțat spre astre
Și boabele dorinții le-am înșirat în salbe
Cu roșie mușcată în luminiș de glastre.

N'am vrut să știu că truda vrea chinuri fără număr,
Ci mi-am urmat poteca spre padine 'nflorite,
Cu pomii stând de vorbă mi-am pus azur pe umăr
Și ciripit de păsări mi-au dat cu spor ispite.

Prea mulți culeg din lume doar bunuri și mărire
Și dau uitării suflet, — e fără de valoare, —
Mereu ei poartă trupul în mândră strălucire
Spre vechile păcate trăite fără soare.

VENIȚI PRIETENI

Veniți cu toții astăzi, prieteni,
Să vă dau bunurile mele :
Din soare aur strâns cu sete
Și-o salbă de argint din stele,
Găsită 'n nopți misterioase
Pe măguri prelungite 'n zare,
Cu umerii propliți de crânguri
Și cu privirea 'n depărtare.

Veniți așa cum sunteți, mândri
De sănătoasă sărăcie,
De muncă și răbdare-adâncă
Ca brazda trasă pe câmpie;
Să irosim din noi vieața
Cu gânduri tremurate 'n rugă
Și nepăsare 'n fața morții
Că prea ne urmărește 'n fugă.

Prin fermecatele poene
Vom sta de vorbă cu faunii,
Le-om cere nimfe desfrânate
Când seara sboară 'n cer lăstunii;
Vom asculta la Pan cum cântă
Și melodia i se curmă,
Când lunecă prin flaut glasul
Să sune cântul cel din urmă.

Veniți bogați de suterință
Cu lacrimi de veselie,
E poate clipa așteptată
Și s'o trăim cu lăcomie,
Să bem azurul din natură
Și dragostea din orice floare,
Uitând trecutul ros de chinuri
Ca pe-o colibă din cărare.

Lăsați averile să doarmă
La cei ce nu știu nici să moară,
Comorile din toată lumea
Nu prețuiesc cât o fecioară,
Cu sufletul pierdut în visuri
Și prins de-o inimă flămândă,
Iubirea caldă ne 'ntărește
In cea mai crâncenă osândă.

LUMINĂ DE FULGER

Apus, prelung în soare, cu străluciri de-aramă,
Cu zâmbet de cristale pe măguri înverzite,
În prag de seară numai te mai oprești la vamă
Să întri 'n noapte teafăr cu raze odrâslite.

În zarea altor ceruri ești răsărit prin stele
Și luminat d'un fulger dai vieață la mistere,
Te răcorești în ape ca valurii să te spele
În spuma de vârtejuri pe țărături de veghere.

Cu tine-mi port dorința pe muguri de visare,
Să 'ntrezăresc norocul ce-mi bântuie făptura
În caldă înviere, când trupul 'n destrămare
Vă desrobi un suflet de toate câte 'ndură,

OMAR KHAYYAM

Cu toiagu 'nțelepciunii, pribegind în lumea toată,
Tu aveai cu bun tovarăș doar urciorul plin cu vin
Și pe 'ntinsele nisipuri, ca profeții altădată,
Înălțai în lungi catrene innuri calde spre divin.

Rumenind lăstaru vieții, de amara lui rodire,
La dogoarea poeziei ce-o aveai în suflet dar,
Legănai la un ciorchine, dat în pârgul de iubire,
Urma fericirii tale prinsă 'n bobul de nectar.

La adâncă bătrânețe te-ai sfârșit cu 'nnseninare,
Mângăind cu drag clondirul la aroma unui cânt
Dus pe cetină de slove, fluturând în versuri clare,
O trăire 'n altă lume așternută 'n sbor de vânt

PE MĂGURA DE ANI

Adâncă desnădejde, pleșuvă de credință,
Trăită prea satanic pe măgura de ani,
Mi-a zăvorât chemarea în marea ei voință
La un harem de nimfe ca'n vremuri la sultani.

Se năruie cetatea de stele blestemate,
Pe unde m'a dus gândul pe trepte de amurg,
Când alinam suspinul iubirii adorate
In șeaua desmerdării pe coama unui murg.

Crâmpoie de ispite mi-au împletit norocul
Ce l'așteptam în cale să-mi cadă din senin,
Ca o sirenă mândră, cu zâmbetul ca focul,
Să-mi toarne strop în suflet nectarul cu pelin.

GLASURI PREMENITE

Zăvor gândirii negre, în ceasuri de regrete,
Nu pot să pun dorinții de a uita trecutul,
E plin de mirodenii, ca verile de sete,
Și 'n fapte prea sălbatec că sperie și lutul.

Mă sbat în roi de visuri ca păsărea rănită
Și dorm pe jar de cântec cu zorile prin nouri,
Să simt paloarea vieții din trup acum svârliță
Iar viersul meu să sune în tainice ecouri.

Pe maldărul tristeții să nu mai fac popasuri,
Ursita să nu-mi strângă speranțele în chingă,
Din mine să pornească tot premenite glasuri
Și flacăra durerii din suflet să se stingă.

ORAȘ

Oraș cu învechite ziduri
Și noi palate 'ntre cocioabe,
Cu oameni goi slăbiți de lipsuri,
Și bogătași plini de podoabe,
În tine sărăcia zace
Pe lângă grasa desfătare,
Că fiecare colț de stradă
E 'nconjurat de lupanare.

Edilii știu să stoarcă biruri
Și 'n lefuri să le irosească,
Se rotunjesc apoi în pântec
Ca lăcomia să le crească ;
Ei nu răspund decât cu praful
Stârnit de cei porniți la muncă
Și ca mizeria să cânte
La cetățeni în ochi l'aruncă.

Burhezele de multă lene
Colindă cât e ziua 'ntreagă,
Să vadă pudra cea mai fină
Și panglicuțe să-și aleagă,
De parcă ți-e rușine ție
Când prea s'arată decoltate, —
Cu roșu e pictată fața
Și trupul gol pe jumătate.

Așa sunt timpurile astăzi :
Mereu, cei mulți, în greu s'o ducă,
Să aibe cei puțini prisosul
Când trândăvia îi apucă,
Să lase la urmași belșugul
Cules în vremi de aspre crize,
Ca ei visarea să și-o plimbe
Pe marea cu plăcute brize.

Oraș cu bucurii și lacrimi,
Lipsit de aer și de soare,
Tu n'ai povești cu smei și zâne
Și n'ai grădini scaldate 'n floare;
Ești o clădire fără farmec
Cu vieața care te frământă,
Iar ziua prelungită 'n noapte
Nu are veselia sfântă.

RĂVAȘUL SORTII

Căzut polog de doruri în neastâmpăr orb,
Gândesc la tot trecutul orfan de voie bună
Și nu mai am regretul cum am putut să sorb
Veninul de plăcere din pațima nebună.

Am rupt fășii de slove în șiruri, ca să-mi fac
Veșmânt de poezie cu ritm sonor pe rânduri,
Dorind răvașul sorții în doină să-l prefac,
Să-l dau podoabă morții pe cele patru scânduri.

Cu sbegul strâns în brațe m'am răzbunat copil
Și-am adormit pe muguri crescuți lăstari în luncă,
De ciutura fântânii m'apropiam umil
Să-mi răcoresc făptura în setea ei de muncă.

Azi cânt desfrâul vieții trăit pe ani de jar
Și cred, că numai sborul spre cetina de stele
E leacul irosirii durerilor ce par
Că-mi duc plăpândul suflet să murmure prin ele.

CINE E DE VINĂ?

Multe cântece muriră
Cu răzmirița trecută,
Darcă și pe câmpuri vara
Nu mai este așa plăcută.

Nu mai sunt prin codri fiare
Și nici munții nu răsună, —
Tunurile izgoniră
Toată fauna străbună.

În orașe azi s'aude
„Schlager“-ul venit cu vântul,
Nu cântarea românească
Când te adormea cuvântul.

Țara noastră se tot schimbă
Că de venetici îi plină,
Ei ne poartă azi destinul, —
Cine oare e de vină?

BABA DOCHIA

A fulgerat spre Cornul Capri
Și-o vreme caldă s'a pornit,
Zăpada ochșită 'n piscuri
In zorii zilei s'a topit ;
Au prins șiroaile să curgă
Pe vechile ogașe 'n vad,
Iar brazda umedă se sparge
De colțul ierbii în răsad.

In târlă doi berbeci se'ncură
Și 'n capete mereu se bat
Iar mieii chemă primăvara
Că mugetul le-a înghețat ;
Dulăii sar prin bălătură
Simțind că iarna s'a sfârșit,
Natura fierbe'n măruntaie, —
Viețile s'au desmorțit.

Coliba pare 'n sărbătoare,
Cocoșul a cântat în prag,
Iar baba Dochia se roagă
La iconița ei cu drag;
Străbate vântul prin firide
Cu mugur proaspăt în miros
Și baba nu-și găsește locul
C'afară este prea frumos.

Cum zorile se scaldă 'n ziuă
Ea le privește murmurând:
Se face vreme bună iară,
La munte voi poini curând
Și pentru orice întâmplare,
Cu turma mâine când pornesc,
Voi îmbrăca cojoace nouă
Că sunt bătrână și răcesc.

Ca patima în trupul tânăr
Se 'nalță soarele pe cer,
Un nor dispăre 'n zarea albă
Ca 'n largul mării un năier;
Indeamnă Dochia spre munte
Cu toată turma ei de oi
Și când ajunge 'n Vadul Gârlii
Căldura i se pare 'n toi.

BABA DOCHIA

A fulgerat spre Cornul Capri
Și-o vreme caldă s'a pornit,
Zăpada ochșită 'n piscuri
In zorii zilei s'a topit ;
Au prins șiroaile să curgă
Pe vechile ogașe 'n vad,
Iar brazda umedă se sparge
De colțul ierbii în răsad.

In târlă doi berbeci se'ncură
Și 'n capete mereu se bat
Iar mieii chemă primăvara
Că mugetul le-a înghețat ;
Dulăii sar prin bălătură
Simțind că iarna s'a sfârșit,
Natura fierbe'n măruntaie, —
Viețile s'au desmorțit.

Coliba pare 'n sărbătoare,
Cocoșul a cântat în prag,
Iar baba Dochia se roagă
La iconița ei cu drag;
Străbate vântul prin firide
Cu mugur proaspăt în miros
Și baba nu-și găsește locul
C'afară este prea frumos.

Cum zorile se scaldă 'n ziuă
Ea le privește murmurând :
Se face vreme bună iară,
La munte voi poini curând
Și pentru orice întâmplare,
Cu turma mâine când pornesc,
Voi îmbrăca cojoace nouă
Că sunt bătrână și răcesc.

Ca patima în trupul tânăr
Se 'nalță soarele pe cer,
Un nor dispăre 'n zarea albă
Ca 'n largul mării un năier ;
Indeamnă Dochia spre munte
Cu toată turma ei de oi
Și când ajunge 'n Vadul Gârlii
Căldura i se pare 'n toi.

Alină un cojoc din umeri
Pe creaca unui vechi copac,
La margine de drum să-l afle
Cu ușurință un sărac.
In poala muntelui, zăpucul
Se lasă greu, înăbușit
Și babă alte trei cojoace
In calea ei a risipit.

Ajunsă Dochia pe munte
Rămas-a c'un veșmânt de tort,
Când seara a venit prin codri
Răcoare i-a adus sub cort;
Un vânt ivit din miază-noapte
Cu lapoviță și îngheț,
In trupul Dochiei pătrunde
Ca o furtună de săgeți.

Când viscolul în dimineață
Lumina-i fulguie scânteii,
Din Dochia crescuse-o stâncă
Asemenea făpturii ei,
Iar astăzi stă ca o troiță
Veghind pe-o culme din Carpați,
Să cânte neamului ursita,
Să fie pace între frați.

De-atunci și până astăzi, vremea,
Incepe 'n Martie c'un joc,
In nouă zile n'are astâmpăr
Când baba pierde un cojoc ;
Iar noi cinștim în aste zile
Pe Dochia lui Decebal, —
E fata lui plecată 'n lume
Când regele muri 'n pumnal.

CRITICI BUNI

Pentru opera de artă
Eu cunosc doi critici buni:
Timpu-o judecă 'n făcere,
Focu-o mistuie 'n făciuni.

IN PÂRGUL VIEȚII

Credință troenită pe dunele de chinuri,
Cărarea luminează-o ce duce spre iertare
Și strânge lacrimi multe în unde de veninuri
Ca să rămână 'n suflet doar cântul de visare.

În cumpăna căinții alină fapte rele,
Să crească în făptură iar crinul de iubire
Prin iarba întristării, uscată pe sub stele
În lan de așteptare, cu multă istovire.

Să spună orice piatră cât dor ascund în mine,
Cât aur de speranțe adun în pârghul vieții
Și cât de scurtă-i calea croită din suspine,
Că gem de-atâta trudă și 'n zorii dimineții.

x
MISTERE

Din cupa nemuririi eu vreau să beau mistere
Pătrunse doar de mine prin tainice unghere
Și să le pierd în cânturi cu tâlmăciri în viers,
Ca raza dela soare pierdută 'n univers.

Să scald o melodie în clar senin de vară,
Când ziua e 'n putere și merge 'nceț spre sară,
Iar genele de vânturi o duc mai sus prin nori
S'o regăsească 'n sboruri lungi călduri de cocori.

O pajiște de iarbă să-mi mângăie destinul,
Dorințele să-mi fie curate ca și crinul,
Să pot să trec alene ca toamna unui an
De soare dogorită, bogată 'n rod pe lan.

VALAHĂ PLĂMĂDIRE

Domnului ALEXANDRU VAIDA VOEVOD

S'adună măguri dese în zarea de rubine,
Să fie scut și straje poporului destoinic,
Ursit să poarte 'n lume renume de războinic
Când ocoliri de ape croiră 'n văi rovine.

Armura de pădure a prins în crengi lumină
Pe crestele de movili stropite cu răcoare,
Sorbind în frunchiuși sevă cu sete de prigoare,
Putere ca să strângă mereu la rădăcină.

În vremea asta și toarse trăirea Geto-Dacă
Din care și trase rostul valaha plămădire,
Oprind în loc vrăjmașii ce aici voiau clădire
Și pacoste s'aducă din țara lor săracă.

De aste sfinte locuri păstratu-ne-am ființa
Cu Basarab Intâiul căzut pe culmii Carpate,
Când apăra hotarul în lupte necurmate, —
Iar moarța lui ne dete virtutea și credința.

Și Mircea, mândra-i țară, o tot feri de rele,
Semeț, Ștefan cel Mare, streinilor fu spaimă,
Când faptele-i urziră legendele-i cu faimă,
Ce le-a purtat în suflet Mihai pe vremuri grele.

Și Horia și Cloșca, Crișan cu glas de tunet,
Luptară cu streinii să apere pământul
De javra venetică, ce-și tot sporea cuvântul
In aspră stăpânire, cu-atât de greu răsunet.

Iar când veni dușmanul, oprindu-se'n răscruce,
Să jefuiască neamul, mulțimea se ridică
In fruntea ei cu Tudor, temut și fără frică, —
Și el făcu dreptate cu cetele-i haiduce.

Porniră răsvrătirea, să mântuie păgânii,
Și Moșii, sus pe munte, cu lancul lor în frunte, —
Dreptate își făcură cu faptele lor crunte, —
Ei arătară lumii că noi suntem stăpânii.

În scumpa noastră țară tot vine gros puhoiul
De mutre nedorite, să fure iarăș rodul,
Lăsând în al lor urmă durerea în norodul
Ce vrea din bățatură să-și curățe gunoiul.

Când veacuri, tu, Române, ți-ai apărat moșie,
Smulge cu putere din holde bolbotina,
Ca 'n viitor urmașii să nu ne-arunce vina
De-a fi lăsat poporul să cadă în urgie.

x UȘILE CĂMINULUI

Când în nopțile de iarnă
Ne-amintim iubirile,
Cu smerenie ne 'ntoarcem
În trecut privirile.

Când natura primăvara
Rumenește zărilor,
Duc în slavă premenirea
Toate depărtările.

Iar în zilele de vară
Când n'o curmă ploile,
Rodul muncii de pe câmpuri
Mântuie nevoile.

Însă toamna dacă pleacă
Prea de zor cocoarele,
Vremea aspră năvăleşte
Pârjolind răzoarele.

Să nu lași în părăsire
Ușile căminului, —
Colindarea 'ngreuiază
Căile destinului.

CÂNTEC DE VARĂ

Ziua răcoroasă, vara,
Ne dă sănătate,
O poemă e chindia
Când în plai străbate ;
Vântul cântă veselie
Peste toată firea,
Pe colnice, în podgorii,
Murmură iubirea ;
Sunt și fetele frumoase
Ca o sărbătoare,
Ai uitat de grija zilei
Când te joci în soare
Si pornești în lumea largă
Fără să-ți dai seamă,
Cum mereu te poartă pasul
Fără nici o teamă.

Ziua răcoroasă, vara,
Primenește vieța,
Ca și roua ce se lasă
Pe flori dimineața.

SUBT PUNTEA DE MĂRGEAN

Se scurge iadu 'n lacrimi subt puntea de mărgean,
Eu caut tinerețea prin crugul vremii oarbe
Și mă găsesc copilul cu ochi de leuștean
Prinzând în palme visul când dorul meu îl soarbe.

Colind prin văi de cântec cu zâne pe răzor,
Cu stele 'n fund de lacuri, cu ciripit prin luncă,
Cu îngeri prinși în tufe subt lujer de bujor
Și gâze cu altițe zorite 'n spor de muncă.

Azi cade înstristarea venită la soroc,
Mă scaldă amintirea în apele durerii;
În jurul meu e pace, nu râsete și joc, —
Speranța doar svâcnește prin vinele făcerii.

* PRIETENE

Prietene, pierdut în gânduri
Ca o umbră pe chindie,
Fața ta o toamnă pare
Drea de vreme pe câmpie.

Și pe tine rostul vieții
Te cuprinse în durere,
Iar revolta de pe buze
Se prelinse în tăcere.

Cine simte tot ce 'n juru-i
Se petrece subțire,
Doară 'n suflet, pân' la moarte,
Suferință și iubire.

DEPARTE DE PĂMÂNT

Aud un sunet de vioară
Pe coarda inimii cântat
Și liniștea ce mă cuprinde
Mă leagă în greu oftat.

Inchid în suflet melodia
S'adorm în vraja unui cânt,
Să uit că mai trăiesc aieva,
Că sunt departe de pământ.

NOAPTE DE MISTER

In cutele făcerii aspre
Ce-alină gânduri în tavan,
Fereastra luminează 'n suflet
Povestea unui vechi roman,
Trăit odată prea de vreme
La o răscruce de destin,
De culmea dorului cu visuri
Când n'are inima suspin.

Pereții 'n juru-mi stau de pază
Ca o troiță 'n colț de sat,
Povestea îndrăgirii calde
In amintire s'a lăsat;
A 'ngrămădit în cuget patimi
Ca praful în acest ungher,
De nu mai știu ce e cu mine
In noaptea asta de mister.

Iar timpul trece în nălucă
Și lasă brazde pe obraz,
Când zorile prind dimineața
M'apucă ziua iarăș treaz ;
Incerc să 'nchid subt gene ochii
Dar simt arsurile de jar,
C'aprend în mine năzuințe
Ce 'n calea mea nu mai răsar.

LA MARGINE DE VIEAȚĂ

Se lasă greu zăduful de patime și rele
Pe sufletul meu oarzăn crescut în lan de grâu,
In veri de soare pline când dorurile mele
Se legănau pe spice în murmure de râu.

M'a troenit și vremea la margine de veață
Tot așteptând norocul să-mi bată în pridvor,
Să-mi spună 'ntreg destinul învăluit de ceață
Cât pot să mă tot ducă speranțele ce mor.

Nu e plăcere oarbă să stai proptit în gânduri
Cu inima pribeagă pe-o culme de iubit,
Când joardele credinței se clatină pe rânduri
De tainice, ispite în trupul istovit.

Mă'mbracă 'ntruna timpul cu solz de bătrânețe
Și chinul crește 'n cuget ca tânărul lăstar,
Iar eu, privind trecutul, din alba tinerețe,
Aștept, în colț de zare, izbânda înzadar.

Imi cade val pe frunte mănunchiul de păcate,
Mereu purtându-mi pașii prin umedele ploi
Și fug cât mai departe, pe căi întunecate,
Când mă cuprind mai lacom dorințele în roi.

VRĂBIILE ȘI ULIUL

Un stol de vrăbii jucăușe
Văzând un uli rotind în zare,
Ținură 'n grabă sfaț pe-o creacă,
Că s'ar putea să mi-l doboare
De-ar tăbări pe el grămadă,
Să nu-i mai poarte de-acum frică,
Să poată ciuguli în voie
Grăunțele de unde pică.

— Ce ziceți voi, e mare faptă,
Ca răpitoarei să-i dăm plata, —
Șopti un vrăbioi tomnatic, —
Dar e 'ntrecarea: cine-i gata
Să-l prindă cu putere iute
De blestematul lui de cioc?
Tăcerea grea le curmă glasul
Și pofta le trecu de joc.

Povestea asta are-o soră :
Voiră șoarecii odată
Să pună clopot la pisică,
Să-i simtă-apropierea 'ndată ;
— De gât să-l lege, cine poate ?
Grăi din colț, rânjind guzganul ;
Tăcere. Toți fugiră 'n găuri
Că se ivise iar moțanul.

POVESTEA MĂNZULUI

Când furtuna de-astă-vară a trăznit în frunte mînzul
Lui Nicola Jilăvețe, omul tocmai luase prînzul.
Il cuprinse din nou jalea; iar era bătut de soartă!
Mai aproape căpiase tot privind făptura moartă.
Ii treceau mereu prin minte toate câte îndurase
Chiar în anii cei din urmă, — cam decînd se însurase.
Și cum sta așa în bură, osteniț, pe gânduri dus,
Tot spunea la vorbe aspre înjurînd pe Cel de Sus,
Cînd, din tufa de răsură, s'auzi un tainic glas:

— Nu sta locului o clipă, fă spre dobitoc un pas,
Pleacă-te și îi sărută tîmpla fulgerată 'n plin
Și trei cruci să faci în locul loviturii din senin;
Dă uitării tot necazul și te-apucă iar de muncă
Cu încredere în tine, ca îndemnul din poruncă.
Și Nicola face totul fără picur de 'ndoială, —
Mînecele le sumete, — nu mai cade în greșală
De-a privi cu frică vieața... Trage brazdele adânci...
Și de-atuncia i se pare că-i sunt vrerile de stînci.
Tot ce-adună și culege, spor în casa lui aduce,
Iar povestea cu mînzoiul o tot spune prin răscruce.

JEREGAI

Rugă premenită,
— Floare de 'ndurare —
Frunzele căinții,
Cântul de iertare,
Lasă-le să cadă
Jeregai de foc
Din senin cu îngeri
Peste-al meu noroc

Zâmbetul icoanei
Cu privire caldă,
In beteala milei
Sufletul mi-l scaldă;
Mirtul de iubire
Din altar străbun,
In tăcere sfântă
Fulgii să-i adun.

IANCU JIANU ȘI TUDOR VLADIMIRESCU

Voinic cu trupul sprinten de cădână
Din neamuri pomenite în izvod,
Cu părul lung părea cioban la stână
Dar îl trăda mătasa în șold cu nod.

Spre toamnă ocolea grăbit zăvoiu
Suind, pe murg, în plai la Drăgășani,
Că iarăși se ivire gros puhoiul
Fanarului, ce ne fura de zeci de ani.

Conacul l'aștepta cu vechi pistoale
Și ceata oltenească de haiduci,
Cu armăsarii vineți prin ocoale, —
Își ascultau stăpânul pe sub nuci.

Și căpitanu 'nceț prin văi înguste
La Tudor se tot duce 'n sus pe Jii,
Sărind viroage în sălturi de lăcuste
Și coborând la Vladimir prin vii.

Haiducul și pandurul simț amarul,
Oșele vechi înșiruie la brâu,
Acum pornesc să curățe hoțarul
De lifa care seamănă pustiu.

Și le-a ieșit poporu dârz în cale
Urmându-i cu nădeje 'n lupta grea
Și țara au scăpa'o de năvale, —
Acuma desmorțindu-se și ea.

ARDE CERUL

Arde cerul sus pe-o culme de luceferi jeregai
Și la stele plânge luna, cum a plâns și Eva 'n rai
Când Adam privi spre șarpe, ce-i râdea venin în față,
De-a 'nțeleș că s'a dus totul: orice sprijin sau povață.
Flacăra din nori coboară aripa de foc prin zare
Și mereu pământul geme de-a blestemului dogoare.
Arde cerul vâlvătaie, omul nu mai poate plânge,
Lacrimile-i sunt o vatră unde spuza fierbe sânge,
Că nu are insul suflet sa nu facă 'ntruna rău, —
Când așa trăim în lume, nu putem scăpa de greu.

BOGĂȚIE

Din palatul meu de stele
Legănat în slăvi de cer,
Eu adun din soare aur
Și-l închid subț drugi de fier.

Iar de multă bogăție
Strânsă cu atât amar,
Geme beată fericirea
Ca 'ntrun suflet de avar.

NU UITA DE DUMNEZEU

Când sunt singur stau și cânt
Legănat ca frunza 'n vânt;
Câte 'n lume toate sunt
Inghițite de pământ.

Știi, tu, oare cine ești?
Când ești vesel, ce jalești?
Dela alții ce dorești
Dacă 'n toate tu cobești?

Luptă 'ntruna tot mereu,
Nu cerși ca un plebeu
Și când vezi c'ai dat de greu,
Nu uita de Dumnezeu!

PĂRERI DE RĂU

Tristețea la copii mă doare 'n suflet, —
Răbdarea multă le topește glasul,
Dorința ne 'mplinită le sporește
Amarul și din mers le taie pasul.

O dragoste în visul de fecioară,
Crescută 'n sân ca un lăstar de luncă,
Incremenită 'n lungă așteptare, —
În gândul meu părerii de rău aruncă.

Un cârd de păsări călătoare toamna,
Pustiul în fața mea din zări coboară,
Le urmăresc prin luminiș de nouri
Cum ele duc a inimii comoară.

LUTULUI ZĂLOG

Privind seninul cu mistere
In seri de vară cu zăpuc,
Când liștea mărește vraja
Ca o litanie de cuc,
Când zarva zilei e 'ngropată
In noaptea caldă de Cuptor,
Mă duce gândul prin unghere
Ne străbătute de picior.

Suit pe-o schelă de amurguri
Subt cetină de stele 'n gol,
Privesc cum macină vieața
Al egoismului nămol,
Iar goana după multe bunuri
Ne lasă lutului zălog
Și sufletul trăiește 'n chinuri
Ca o dorință de olog.

Ne sbațem s'alungăm tristețea
Și ea ne cade 'n trup mai greu,
Iar mulțămirea n'o cunoaștem
Dorind mai binele mereu;
Și nu ne mai pricepem rostul, —
Ne este inima de stei,
In loc să fi ca o sete
Astâmpărată la știubei.

CHIBZUINȚĂ

Eu trec mereu prin lume senin, nepăsător,
Pe lângă voi cei mândri de-atâta avuție,
Că după moartea voastră vor năvăli de zor
Destui pribegi să 'mpartă ce-ați strâns cu lăcomie.

Mai faceți și păcatul de-a gata tot lasând
La alții trândăvia în haine de mătase
Și tăvăliți în lene să blesteme răsând
Că n'au destule bunuri din vieța ta rămasă.

Nu-i faptă chibzuită, urmașii tăi să stea
În goală nepăsare, streini de truda zilei,
Le pregătești din vreme cărarea cea mai grea,
Ce-i duce, azi sau mâine, la marginile milei.

IN PEȘTERA ETERNĂ

Melancolii de toamnă îmbracă tot cuprinsul
Și ruginește câmpul un soare fără vlagă,
Iar păsări călătoare cutreieră întinsul
Din zările senine în calea lor pribeagă.

În fiecare frunză, din ramuri jos căzută,
E-o lume de mistere, ce 'n mersul ei spre moarte
Ne dă tristețe 'n cuget c'o vagă rugă mută,
Spre alte noi țărâhuri mereu să ne tot poarte.

Când sboară spre peire podoaba din natură,
Ea a lăsat un sâmbur ca iară să învie,
Dar omul când se duce, de chinul mult ce 'ndură,
În peșterea eternă, adoarme pe vecie.

COLB

In cetatea de mistere
Unde joacă lelele,
Cântă peste zări albastre
In surdină, stelele.

Când vulcanii ard în clocot
Și pământul scutură,
In frunzișul de prin crânguri
Dragostile flutură.

Iar la crăsmă veselia
De-o încep viorile,
Cârăie o melodie
Prin văzduhuri, ciorile.

POLOGUL DE ILUZII

Mă duc în zări de sânge amurguri de păcate,
Să-mi macine făptura în sgură îndurării,
Ca rugile din suflet, în fulgere scăldate,
Să-mi pară 'n veci pierdute ca spuma 'n largul mării.

Pologul de iluzii, cu spicul plin de floare,
E secerat de vraja dorinței împlinite
Și-i strâns în snop de doruri pe a gândului ardoare
În calda tremurare a zilelor trăite.

De culmea înserării cad fulgii de uitare
Și negura din larguri e haina suferinții,
Eu nu găsesc scăpare decât într'o visare
În lumea închipuită de tainele credinții.

METROPOLĂ

Tremură orașu 'n becuri pe făcute bulevarde
Unde dorm îngrămădite jurăminte de iubire,
Când prin trupuri trece-un fulger de uitarea ce le arde
Rămânând doar o cenușe de păcate 'n irosire.

Noaptea este ziuă albă în oricare metropolă
Când tot geme în palate plictiseala de plăcere,
Iar în coșmelii, la margini, bântuie 'n aureolă,
Sărăcia, ca 'n taverne unde crima 'n veci nu pier.

Dimineața 'n fum se scaldă printre coșuri de uzine,
Câte-un turn de catedrală stă sfios ca un călugăr
Și se uită trist în larguri să mai vadă zări senine
Cum îl alintau odată și îl mângăiau pe umăr!

CREMENA VIETȚII

Se sparge îndoiala de cremenea vieții
Ca o credință stearpă în suflete golașe
Și tremură făptura în pragul dimineții
Ca un copil sburdalnic cu svârcoliri în fașe.

Troița unui leagăn, din caldă tinerețe,
Mă duce 'n sbor zănatic pe mături de plăcere
Și-mi dă îndemn la fugă pe cotituri rășlețe
Să-mi mai astâmpăr dorul în roua de 'nviere.

Amurg, pripit în seară, ca o potecă 'n munte,
Mă lasă pe oblâncul poenelor vrăjite
Și cântă-mi sănătate pe a trăirii punte,
Să sorb în piept natura cu noi puteri sporite.

ȘOAPTE

Când ai vreme, nu uita
Și 'ndrăgește ce-ți șoptesc :
Artă, flori, femei și cânt, —
Toate vieața premenesc.

NISIP

Timpu, voevod călare, trece la oblânc cu veacul,
Poartă 'n șold săgeata vieții, să dea oamenilor leacul
Când din arc sloboade moarte și pe cruce scrie dorul
Ce-a zăcut tăcut în suflet, chinuit curmându-și sborul.
Cine oare 'n astă lume, poate să-și topească gândul
In căldura izbândirii, fără să aștepte rândul
Până când plăcerea oarbă îi sugrumă tot avântul,
De rămâne-o amintire, dureroasă ca și cântul
Unui biet șomer ce 'ngână melodia disperării
Pe subț streșini de palate, unde 'n zâmbetul visării
Se răsfăță lăcomia celor cari au puterea,
Ca mereu belșug să strângă, să-și mărească 'n zor averea?
Strigătul se pierde 'n larguri ca un șuier de furtună,
Mintea germină desfrâul, — toate relele s'adună
Și pe om îl face fiară, — nu mai știe de cuvânt, —
Vieața lui subț mândrul soare a fost pulbere pe vânt.

RÂPA ROȘIE

În mers de șarpe drumul colind coboară 'n vale
Spre Dăsnăjuul leneș ce doarme 'n scurta-i cale
Și când ajunge 'n dreptul cătunului Plopșor
Se urcă greu pe coastă încet și fără spor.

În toamnă gârla urlă când ploile sunt dese
Și duc pământu 'n brazde din pripore culese,
Lăsând golașe huma s'alunece 'n ogaș,
Stărpind pe dealuri iarba din verdele imaș.

Când soarele și-arată nisipu-i roș de pete,
Rânjesc pietroaie 'n creste ca dinții la schelete
Și iarna, când zăpada s'așterne căpătâi,
De râpa înroșită ea se topește 'nîai.

FÂNTÂNI PE CÂMP

De câmpurile 'ntinse, cât vede ochiu 'n zare,
O umbră dela arbori mai mângăie vieața,
Dogoarea e stăpână pe ierburi și ogoare
De cum s'arată caldă lumina dimineața.

Ori unde este-o vale c'o padină 'nverzită,
Fântâni înalță cumpeni cu ciuturi de răcoare
Și cheamă călătorul, în vraja toropită,
La stropi de apă rece ca setea să-și omoare.

Pornesc cirezi de vite în goană spre fântână,
Mugind s'adape trupul la jghiaburile pline;
Și vin în cârduri păsări și turme dela stână
Să-și umezească gura în unde cristaline.

Și câte mândre cete de copilași s'adună,
Să 'nceapă iarăș jocul pe aria jilavă
De lângă cheiul verde cu mușchiul ce 'ncunună
Bătrâna furcă 'nfiptă de sfântul moș Zăbavă.

CÂNTEC DE PLUGAR

Doamne, țara mea e rai,
Alta mândră ca ea n'ai;
Au murit vieți în floare
De-o 'ntregiră în hoțare;
Astăzi noi suntem bătrâni
Dar nu noi suntem stăpâni;
Noi arăm mereu cu plugul
Și streinul ia belșugul;
Noi am fost subț foc de tun,
Veneticii-i știu de bun;
Munca noastră preț nu are
Nici cât să plătim o dare;
De s'o arăta semn rău
Numai noi vom ști de greu;
Doamne, dă-ne sănătate,
Că ne-om face noi dreptate!

CUGET VICLEAN

Rău îmi pare, zău, de tine, dar mai rău de mine-mi pare,
Lasă-mă să 'ngân o vorbă, - să nu crezi că-ți cer iertare!
Nici prin gând nu-mi trece gluma, — nu 'nțelegi că
n'are rost
Să mă tângui de pomană, astăzi când n'am adăpost
Și doresc să-mi bată 'n ușe un noroc bogat în bine,
Că destul aștept în poartă tot privind în zări senine ?
Du-te soartă și te 'neacă în talazuri de ocean, —
Prea în orice loc ești trează și-ți e cugetul viclean.

CLEVEȚIRE

Ciurue prin ceața deasă bura toamnei grea și rece
Și eu stau închis în casă, — trândăvia de mi-ar trece!
Ași schimba și eu o vorbă de prisos, ca orice ins,
Să mai clevețesc de lume cum stau pe divan întins.

Numai glume decoltate vreau să-mi macine cuvântul,
Ca 'n tavernele umile, să mă clatine pământul
Când beau vinul vechi din sticlă, graiul vrând să mi-l
ascuț,
Să stropesc c'o 'njurătură, cunoscut, necunoscut.

Dacă ea nu e de țafă, n'are rosturi clevețirea,
Ea să-mi sature îndrăzneala, tot lăsând în jos privirea
Este prea frumos și bine tot ce murmur în pustiu, —
O plăcere mult dorită se întâmplă prea târziu.

NEPĂSĂTOR

Ce lungă-i așteptarea când o privești în zarea
Plăcerilor trăite pe o culme de iubit,
Ce scurtă este clipa stropită cu visarea
Norocului ce râde pe-o stea din asfințit.

Cât soare e în largul țăriilor albastre
Nu poate tot pământul să-l dogorească 'n plin,
Rămân pustiuri sure ce dorm de veci subț astre,
Orfane de lumina acestui Zeu divin.

Te 'nchizi atunci în tine cu cheia nepăsării
Și lași pigmeii vieții să sburde fără rost,
Ei n'au mărețe gânduri în cutele răbdării
Și 'n goana lor le ține prostia adăpost.

SPUZĂ

De ce se rupe 'n sdrențe noaptea
Când somnul nu mai vrea să vie,
Când trupul arde în văpaie
Și sufletul mi-l tot sfășie ?

De ce îmi roade gândul dorul
Și nu-mi mai dă răgaz o clipă,
Să uit ca mai trăiesc aievia
Și c'am făcut de sbeg risipă ?

Nu sunt ursiți ca toți s'o ducă
Cu râsul irosit pe buză,
Ci unii au o soartă aspră :
Au inima 'nvelită 'n spuză.

NĂUC

Păgâne doruri se coboară
Adânc în mine și mă prind
În hora lor nesăbuită,
De-mi vine 'ntruna să colind
Pe drumul șerpuit în munte,
Pierdut în tufele din crâng,
De unde umblă numai nimfe,
Ce cu satirii râd și plâng;
Iar glasul clătinat de cetini
Să l sorb din floarea de bujor,
Să-mi poarte stâncile aleanul,
Să nu mai știu că pot să mor.
O undă de plăcere plină
Mă scalde 'n patime și cânt,
Să nu mai știu de greul zilei,
Să nu mai știu de unde sunt.

CURMĂ URÂTUL

Vremea iresește tot ce strângi cu trudă,
Leagă bine 'n noduri snopul de plăcere,
În cărare-aruncă aruncă tot ce te asudă
Și urâtul curmă, de poji, în făcere.

E zadarnic lucru să dorești văzduhul,
Să pui stăpânire cât dorește gândul,
Tot țărână rece ne gonește duhul
Și ne-astupă ochii când ne vine rândul.

Strânge cu putere trupul de fecioară
Și din tălpi în creștet mângăie iubirea,
Să mai dormi odată pe un sân de floare, —
Iar cu noi necazuri nu-ți mai pierde firea.

CÂNTEC DE VOINIC

Mă gândesc mereu la tine,
Floare mândră de mușcată,
Mult ași vrea să știu anume
De ți-e inima curată;
Să te știu un bob de rouă
Ce-a căzut pe iarbă 'n zori
Când în zarea liniștită
Trece cârdul de cocori.

Fir de iederă suită
Pe-al meu trup zorit în lume,
Să-și găsească rostul vieții
Fără să-i mai știi de nume,
Dacă dorul meu te-ajunge
Și în mintea ta trăiesc,
Nu mă da deloc uitării
C' am pornit să te gădesc.

SĂ VII

In lungul șirului de ani
te-am așteptat,
ca un soroc de mult dorit,
ca un belșug în lanul copt
și te-am cântat
la o răscruce cu izvor,
de seara până 'n răsărit,
in ziua caldă de Cuptor
pe iarba crudă subț tufani.

Dar n'ai venit ca altădată
când toată tremurai păcate ;
erai un jeregai de doruri,
sorbeai iubirea ca pe-o rouă
când florile o 'nghit în noapte ;
cum o trioijă ascultă șoapte
când sufletul se rupe 'n două
de toate relele 'ndurate
și ingenunche subț polată.

Să vii pe adieri de vânt
c' un cârd de păsări călătoare,
când e văzduhul plin de cânt
și se jelește o prigoare ;
când toamna se coboară 'în plai,
când Pan își pierde glasul 'n nai
și 'n cuget e tristețe multă,
iar inima de trup ascultă
și razna o ia pe hotar,
ca un voinic mereu hoinar
în căutare de noroc
să-l vindece de orice foc.

Să vii ca o chindie plină
de farmec și melancolie,
când premenită c'o sulfină
s'așterne leneș pe câmpie.

NERĂBDARE

Și cum dorește primăvara
Să vie cârdul de cocori
Iar seceta dorește ploaia
Să cadă șipote din nori ;

Și cum doresc în larg năierii
Seninul să ridice ceața
Iar spicul ierbii din livadă
Așteaptă roua dimineața ;

Așa te-aștept cu nerăbdare
În mersul — joardă de răsură —
Tot repetând mereu poema :
„De-atâta dragoste te 'ndură“.

RUGĂ DE CĂINȚĂ

Respiră svonul amintirii
In seara asta de 'nviere,
Privind icoana din perete
Ingenunche în tăcere.

Inalț' o rugă de căință
La despărțirea vinovată, —
Pornească dela tine gândul
De împăcare 'ntârziată.

Să nu ne prindă ani negri
In rătăcire la răscruce,
Când sufletele chinuite
Nu vor mai ști ce drum s'apuce.

IN ASĂT-SEARĂ

M'a legănat în seara asta
Un vis frumos cu fine 'n prag,
C'am tresărit privind afară
Tot așteptându-te cu drag.

Dar când lumina rupse firul
Unei dorite revederi,
Mi s'a părut că e tot ziua
Pe care am trăit'o eri.

Și dorul a curmat iar visul
Iubirii noastre de demult,
Mă 'nchid în mine 'n orice seară
S'ascult al dragostei tumult.

TE CHEAMĂ

Mereu învie primăvara
La un răscrucci de vreme caldă
Și cimbru 'n floare prin livadă
În raza soarelui se scaldă.

Te cheamă zâmbetul de muguri
Cu fragezimea lor de vieață,
Când diminețele cu rouă
Adună pâclele de ceață.

Te văd în zarea depărtată
Ca pe-un senin căzut pe șesuri
Și te privesc ca pe-o troiță
Pe care cântă două presuri.

PRIETENĂ

Domului Mareșal AVERESCU
la moartea soției sale

În zile bune, zile grele,
Mi-ai fost tot prietenă mereu,
Mi-ai legănat în gene dorul
Și taina sufletului meu.

În cutele simțirii tale
Mi-am lecuit atâta chin,
Când tu îmi premeneai cărarea
În mersul unui alt destin.

Cu tine mi-am pierdut durerea
Și negre gânduri mi s'au dus,
Ca o mireasmă din câmpie
Ce s'a topit într-un apus

Ai prins în sânul tinereții
Dorințele ce le-am avut
Și cele mai curate patimi
Ființa mea a cunoscut.

Au troenit în mine anii
Un neastâmpăr de erou,
Găsind în tine a mea trudă
Întotdeauna cald ecou.

Făptura ta iluminată
Ca o icoană de altar,
M'a urmărit în orice faptă
Cu lăcomie de avar.

Mă simt așa de sigur astăzi
Ca un stejar în plai rămas, —
Furtuni i-au vremuit coroana
Dar el în țelini a rămas.

LA VRĂJITOARE

Fata lui boer Nicoară,
Gândurile te omoară, —
Vin la baba să-ți descânte
Și c'o rugă să te cânte,
Liniștea să te cuprindă
Când te-apucă doru 'n tindă,
Ascultând cum sună ropot
De fugar în dulce tropot
Și s'așterne 'n drum pe sară
Când ai inima amară.

La trei fire de bălură
Și cu mugur de răsură,
Busuioc cu spicu'n floare
Intr'o zi de sărbătoare;
Grașiță crescută 'n vie
Adunată pe chindie, —
La un loc le strângi pe toate
In bazma de in legate
Și le porți o săptămână
Când ei apă din fântână;

Vorba 'n șoaptă să se prindă
Ca descântecul să prindă.

— Du-te gând așa curat,
Taie calea 'n lung și 'n lat
Și pe Dinu să-l aduci
Pe cărarea din răscruci,
Pân' se varsă zorile
Și s'aud prigorile,
Cu obrazu 'mbujorat
Ca o floare de mușcat,
Să nu poată sta pe loc,
Trupul lui să ardă 'n foc,
Până când nu m'o vedea
Să-l tot doară inima.

Vii acasă în pridvor
Pe 'ndelete, nu cu zor, —
Ai să vezi cum se îndură
Și pe seară 'n bălătură
Vine Dinu ca un smeu,
— Să-ți ajute Dumnezeu!

Dorurile ți le-alint!
— Dă și babii un argint!

CHEMARE

Frumoasă ca seninul verii
Din zile rumenite 'n soare
Când șesul doarme pe miriște
Și rugii tremură 'n dogoare,
Când țelina de pe izlazuri
Topește umbra la ierugă
Iar cumpăna fântânii cheamă
Ameza la ospăț și rugă,
Te simt în liniștea ce cade
In picuri de zăpuc din zare
Și prin zăvoiul plin de nalbă
Te văd în fiecare floare.

Mi-e dorul o potecă lungă
Ce șerpuește pân' la tine,
Din luncile pierdute 'n padini
Mereu culege din sulfine,
Buchetul dragostei vrăjite
Din spicul fraged de bălură,
Când vântul lenevește 'n frunze
In toropeala de căldură,
Iar eu rămas în larg de zare
Te chem în șiruri de cuvinte,
Să vii cu valul de răcoare
Să retrăim ca mai 'nainte.

MANĂ CEREASCĂ

Miresme de livadă se sbegueie 'n natură
Și-aruncă fulgi de soare în liniștea din mine,
Prelung închid subț gene o rumenă făptură
Pe care 'ntotdeauna o recunosc în tine.

Mă duce visul serii în lumile din astre
Pe unde nu străbate decât senin de rugă,
Iar raze de iubire, ca florile din glastre,
Zâmbesc oricărui suflet când s'a oprit din fugă.

Acum mă simt departe pe calea de regrete
Și numai tu putea-vei să vindeci vechea rană
Ce m'a pătruns în suflet, temeinic, pe'ndelete,
Dorindu-te întruna ca pe-o cerească mană.

LUCEAFĂRUL ISTEȚ

Amurgul își tot cerne visul
De tâmpla văii obosite,
Coboară pânza de 'ntuneric
In vraja serii adormite.

In noapte stelele colindă
In jurul lunii — zână dulce —
O leagănă în raze albe
Mereu rugând-o să se culce.

Luceafărul isteț aruncă
In calea ei un văl de neguri,
Iar el își poartă strălucirea
La sânu-i tremurat în sbeguri.

O stea geloasă urma-i fură,
Găsind-o 'n nori pe gânduri dusă, —
De-acum îi este fecioria
De veci-vecilor apusă.

BARBARĂ

Iar dacă te cuprinde dorul
Și nu-ți mai dă niciun răgaz,
Dornește razna 'n largul zării
Să-ți bată soarele 'n obraz.

Și urcă 'nceț pe drumul vieții
Cu trup curat și răcorit,
Iar când ajungi mai sus izbânda
Aruncă gândul chinuit.

Decât mulți ani trăiți cu trudă,
Mai bine-o patimă de foc,
Trăită fericit o clipă
La umbra florilor de soc.

VISUL OCHILOR

Mă doare soarele din umeri tineri
Și crângul sânilor crescut bujor,
Răsfrânt în plețe ca un cer pe șesuri
Inseninat de tainicul meu dor.

Mă doare visul ochilor tăi negri
Subt stolul de sprâncene arcuit
Și glasul tău purtat de lungi amurguri
Pe-o culme rumenă de asfințit.

Mă doare vraja undelor din glesne
Cu rodul părguit în plin obraz
Și vieța ta mereu pe aspre drumuri
In mersul lumii ostenit talaz.

ADÂNCĂ RĂDĂCINĂ

Te port în suflet ca pe-o rugă arsă
În sgura unei inimi de fecioară,
Slăbită 'n somnul visului cu îngeri
Când sulii de păcate 'n trup coboară.

În mine-ai prins adâncă rădăcină
Crescută 'n lujer tânăr de iubire,
Cu gemănarea cruce 'n spic de ceruri
Când vântul flueră răcoare 'n fire.

Când hoinăream mereu pe drumuri rele
Mi-ai fost un adăpost la colț de vreme
Și tot trecutu nostru plin de patimi
Eu l'am cântat în șiruri de poeme.

PADINA CU ZÂNE

Depărtarea pune straje
Dragostei din greu trăită,
Ne cuprinde-adânc tristețea
Ca pe-o luntre părăsită.

Peste aburii vieții
Cade-o 'umbră de uitare
Și așterne pânza nopții
Dorului spre alinare.

Visul tot mereu ne duce
Către padina cu zâne, —
Din iubirile curate
Oare ce ne va rămâne ?

LUNGI CHEMĂRI

Vin din zarea depărtată lungi chemări spre înfinit,
Pașii să mi-i poarte dorul pe cărări necunoscute,
Unde doarme amintirea sufletului mult iubit,
Tremurând mereu dorința istovită 'n vremi trecute.

Gândul îmi omoară trupul și mi-l scaldă în tristeți,
Jarul patimei ascunse arde inima din mine
Când în nopți de insomnie mă apucă dimineți
Dogorite de căldura coborâtă dela tine.

Toate vrăjile naturii nu pot liniștea să-mi dea,
Toată bucuria vieții nu-mi dă nici o mulțămire
Dacă tu nu ești aproape, să te văd în fața mea
Ca pe-un soare ce s'așterne la ameză peste fire.

PRAGUL ÎNTÂLNIRII

Pe-o sprânceană arcuită într'o frunte de fecioară,
Mi-am întrezărit norocul cum în suflet se coboară
Ca un bob curat de rouă, picurat în pline zori,
Când bujorii de lumină scaldă genele la flori.

Peste pajiștea 'ndoelii cade-o rază de chindie
Adumbrită de făptură ce-o aștept mereu să vie
Dintr'o colindare stearpă, rumenită de păcat
Ca un rod rămas prin frunze copt în fihnă pe 'nserat.

Când din pragul întâlnirii vom privi în larg spre fire,
Vom cânta un imn de slavă pe altarul de iubire, —
Toate grijile vieții le-om uita ca pe un vis
Că în fața noastră este raiul dragostei deschis.

PRADĂ GÂNDULUI

Am căzut gândului pradă
Ca o zi de vară 'n soare,
Chinul sufletului sapă
În tot trupul și mă doare.

Îmi oprește răsufarea
Când o dragoste uitată,
C'o făptură mult iubită,
Mă cuprinde 'nflăcărată.

Stau așa gonindu-mi somnul
Ca pe un dușman din cale,
Noaptea albă crapă ziua
Cu icoana feții tale.

Mă tot poartă amintirea
Către zorii finereții,
Când eram cu tine-alături
Până 'n pragul dimineții.

O UMBRĂ DE VOINIC

Impopistrată agurida viei
Cocea o seară pe sfârșite 'n vară,
Se legănau aracii printre rânduri
De focul zilei prefăcut în pară.

La piersici rodul se scaldă în rouă
Când zorile se arătau de vreme,
In vrej bostanul sta umflat de lene
Și 'n tufe mierla șuera blesteme.

Iar tu, prin iarba deasă din potecă,
Te logodeai cu razele de soare,
Îți rumenea făptura o amează
Scăldată 'n vârful ulmilor, de boare.

Și năpădită de senin pe umeri
Îți tremurau lăstarii 'n sân de frică:
— O umbră de voinic ivită 'n cale,
Sufllarea mea, ce-ar mai putea să zică?

CHEMI IAR IUBIREA

Invită 'ntrun amurg lungit în noapte
Când seara 'nvăluia 'n făcere stele,
Aievea ai crescut ca vorba 'n șoapte
Purtând pe buze dorurile mele,

Și te-am simțit plutind în juru-mi caldă
Ca visul izbândit în așteptare,
Ca un noroc ce sufletele scaldă
Când zac năuce în plină destrămare.

Te văd în orice clipă, cum pierduță
Colinzi tot vechiul drum cu crânguri multe
Și ca o secetă în plai căzuță
Chemi iar iubirea gândul să-ți asculte.

IMBINAREA DE SPRÂNCENE

Pârgiue domol iubirea o 'mbinare de sprâncene
Și senin coboară 'n suflet mersul înclinat alene,
Toate trudele 'ndurate în iubire le-am uitat
Cum pe deal se pierde-o doină tremurată pe 'nserat.

Cine oare nu regretă clipa îndrăgirii sfinte,
Când a patimei căldură stăruie mereu în minte
Și ne bântuie amarnic trupul de un lung fior
Ca un gemet de furtună fulgerat de subț un nor ?

Numai dragostea îndeamnă pasul abosit, agale,
Să pășească tot 'nainte, să nu se oprească 'n cale
Și să ducă spre izbândă dorul care l-am avut,
Fără murmur, în tăcere, orice lucru început.

FATA VÂNTULUI

Născută pe o culme de măgură pietroasă,
In iureș de furtună cu fulgerări prin nori,
Purtată 'n stol de îngeri prin zarea luminoasă,
Ai răsărit din stele în revărsat de zori.

Mergând cu talpa 'n rouă prin boji cu negre boabe,
Ai strâns în piept răcoarea căzută din belșug,
Râdeai de sănătate cu trupul gol de zoabe
De-ți sângera genunchiul prin coardele de rug.

In tufe de răchită, la margine de ape,
Te odihneai pe frunze uitându-te 'n pârâu,
Iar când venea ameaza, făpturile s'adape,
Săreai talazul rece cu valurile 'n brâu.

Așa erai de mândră, în spuma de pe unde,
Când te-a pierdut amurgul pe adieri de vânt
Și eu văzându-ți chipul cu formele-i rotunde
Am adormit pe maluri la șoapta unui cânt.

UMERI DE MĂTASĂ

Cum aş vrea să-mi vii nălucă
Că m'a prins urâtu 'n ghiară
Iar afară vremuieste
Şi coboară lunga seară.

Vorba s'o sporim în şoapte
Peste umeri de mătăsă,
Numai flacăra din sobă
Să ne lumineze 'n casă.

Vino, nu mai sta pe gânduri,
Zile să trăim senine,
Să n'avem regrete mâine
Când ne-or despărţi destine.

MIRODENII

Buchet de mirodenii, în aburi de mătăanii,
L'am pus la căpătâiul făpturii mele dragi,
Culese dimineața în șuer de gângânii
Din zâmbetul poenii, la umbra unor fagi.

Când pleoapa a deschis'o în pânza de lumină
Ce-i rumenise visul ca frunzele un rod,
O legăna mireasma din brăul de sulfină
Și tremura dorințe ca mreana în năvod.

Vrăjit i-a fost destinul de un barbar descântec,
Durtat pe vânt tomnatic în zări de trandafir,
I l'am șoptit aieva în vorbele din cântec
In luminiș de viersuri pe rânduri de safir.

INCĂTUȘAREA

O urmă de speranță tot mai păstrez în mine
Că vei veni odată la vechea ta dorință,
Să ducem începutul plăcerilor depline
Din trupurile noastre, spre marea biruință.

Nu vezi ca timpul-așează pe suflet greu oblanic
De lungi tristeți ascunse în cute de iubire
Și toată nemurirea e dragoste, satanic
Trăită greu în clocot de caldă istovire?

Mai scump pe 'ntreaga fire, ce poate ca să fie
Decât încătușarea ființei în risipă
De plină viețuire, când toate ne îmbie
Să căutăm, durerea s'o lecuim o clipă?

FĂRĂ VESTE

Am prins în brațe alba primăvară
Și-am strâns'o leneș în buchet de soare,
Bujor de cântec să-ți presar în cale
Când strugurii iubirii sunt în floare.

Să-ți crească 'n umeri coardele 'ndrăgirii
Și 'n unda pletelor lăstaru-și calde,
Când dorul meu te va cuprinde tainic
Ca pe-o amează razele prea calde.

Păgân îndemn mereu urnească-ți pasul
Grăbit ca o nalucă din poveste,
Iar pacea depărfării să-ți aducă
O dragoste aprinsă, fără veste.

FATA DORULUI

Un brâu de vânătă beteală
Te scaldă 'n limpede senin,
Că pari o floare de livadă
Crescută 'n stoluri de pelin.

Prinzi vântul în privirea caldă
Și zarea o doinești în glas, —
Miresme de vieață nouă
Aduni la fiecare pas.

Te-ai cununat pe veci cu dorul
Să fii hoinară pe pământ,
Să risipești buchet de patimi
În jocuri vesele și cânt.

Cu tine simt cum piere greul
Unei trăiri călitate 'n jar
Și toate câte sunt în juru-mi
Imi par podoabe de altar.

O sete arsă mă tot mână
Să ies mereu în calea ta, —
Să-mi pierd cu tine orice urmă
Cum pierde vântul urma sa.

MĂ DOR

Mă dor tristețele plăcerii
Și bucuriile durerii,
Mă doare liniștea tăcerii
Cu soarele din pragul serii.

Mă dor nălucile iubirii
Din orizonturile firii,
Mă dor lăstarii fericirii
Și tot ce e supus peirii.

Mă dor cărările senine
Pe care ai presărat suspine,
Când premenită cu sulfine
Coborai de pe coline.

SUBT UMBRARUL DE RĂCHITĂ

In răscruciul dela moară
Subt umbrarul de răchite,
Dragostea alene cântă
Istovită de ispite.

Tot pe drumuri rătăcite
A purtat-o dorul milei
Că s'a pomenit de-odată
Rumenă ca zorii zilei.

— Cine oare-a spus povestea
Că l-a săturat iubirea,
Când și florile 'n grădină
Li tot mângăie privirea ?

LUNATECĂ FECIOARĂ

Oftează aşteptare cu zarea în privire
La călătorul mândru crescut adânc în minte,
Ca o plăcere prinsă în cute de iubire
Din calda 'ncătuşare şoptită de cuvinte.

Lunatec este dorul ce trupu-i rumeneşte
Subt puza de îndemnuri căzute greu în vine
Şi gândul ei de floare, în chinuri tot sporeşte
Iar dragostea o cheamă o rugă să-i inchine.

DOARME PARCUL

Doarme 'n parc aleia 'ngustă
Palidă în toamna rece,
Bura picură din nouri
Fără semne să mai sece.

Câte aventuri galante
Petrecute 'n seri de vară,
Au văzut lăstarii tineri
Frunza când nu le-a fost rară.

Aslăzi tremură 'n smicele
Dragostile fănuite,
Păsările călătoare
Le duc zilele trăite.

Doarme parcu 'n noaptea neagră
Cu poveștile subț ceață
Și de gol ce este-acuma
Plânge 'n ramuri dimineață.

BLESTEMUL DRAGOSTEI

Am încercat în dese rânduri
Adânc din mine să te rup,
Ca urma dorului de tine
S'o vindece uitarea 'n trup.

Dar când te-am smuls mai cu nădejde
Lăstari vânjoși ai rășărit
Și m'ai cuprins ca rugul coarda
Ce 'n calea lui a întâlnit.

Blestemul dragostei trăite
Il port în suflet tolisman, —
In mine ți-ai scăldat iubirea
Ca apa țărnuțului de ocean.

Mai mândră 'n fiecare clipă
In jurul meu te văd mereu,
Ași vrea să uit trecutul vitreg,
Să nu mă doară chipul tău.

IARNA FECIORIEI

Cum stai așa privind afară
Zăpada așternută 'n drum,
Îți fulguie în trup iubirea
La care te gândești acum.

Omătul așteptării tale
În line val a troenit
Și n'ai avut măcar curajut
Să-ți saturi trupul de iubit.

Privești afară prin tereastră
Cum neaua fulguie de zor,
Iar timpul trece și te lasă
Să-ți cadă lacrimi cu spor.

CHEFUL

Cheful fără de femei
E ca șesul fără soare,
Ca răzorul fără floare, —
N'are spor, n'are temeii,

PRIN CUMPENE DE NOURI

Prin cumpene de nouri, ce mărginesc văzduhul,
Coboară dimineața să lumineze stuhul
Din zarea înroșită de zori ivite 'n cer
Cu brâul alb de stele ce 'nrourate pier.

Privesc, flămând de larguri, din fața mea întinsul,
Visarea să mi-o curme misterul din cuprinsul
Ce-mi scaldă lin privirea în depărtări de foc
Să-mi pârgue în suflet speranțe și noroc.

Rămân în loc și cuget la tot ce mă 'nconjoară,
Pe toate 'n lumea asta durerea le omoară,
Iar fericirea este himeră pe pământ
Și cântecul vieții e strună de mormânt.

POTECA

Ți-e trupul șarpe prin poiana verde
Și luneci peste prunduri ca izvorul,
Domoală urma ta 'n hățiș se pierde
Pe unde 'n umbra deasă zace dorul.

În două te desfaci la Pietra Seacă,
Să prinzi în brațe măgura din cale,
Când s'a oprit la râu grăbit să-l treacă
O față mare c'un voinic spre vale.

Privindu-i lacom rumegi finerețe
Și-i duci în padina cu mândre zâne,
Pe unde-au hoinărit în diminețe
Senine, basme cu haiduci la stâne.

Ajungi apoi la drumul lung de țară
Și-i dai binețe c'un oftat amaric,
Că ți s'a pus de-a curmeziși spre sară
Și 'n dragoste îl știi că nu-i prea darnic.

FLORILOR

Florilor plăpânde, albe,
Fruntea, când se lasă seară,
De ce v'o plecați trudite
Și vă ard obraji 'n pară?

Frunzele de ce sunt triste
Până soarele răsare
Din cetatea nopții grele
Pe un cer de foc călare

Dacă 'n orice dimineață
Lacrimi vărsați de rouă,
Ce amar de bucurie
Să ne mai rămână nouă?

IZVORUL

Năvalnic ai țâșnit de sub o stâncă
În prundul plin de mușchi lovind cu sete,
Prin hăuri ți-ai scobit o vale-adâncă
Să poți în cale trece pe 'ndelete.

De dragul florilor ai mers în luncă
Să lenevești în brazde prin poene,
Când un copil cu pietre 'n tine-aruncă,
Tu, murmurând, să 'ncrunți ușor din gene.

Îți vine greu să părăsești zăvoiu,
S'o ei domol pe 'ntinsul de câmpie
Și 'n râul turbure să-ți pierzi șuvoiul
Când drumul lung ai fi dorit să-ți fie.

VIEAȚĂ PREMENITĂ

Domnului profesor universitar GH. BUZOIANU

În crâng răcoarea geme prin iarba 'nrourată
Și 'n plai zăpucul doarme cu-ameaza la ureche,
Iar cerul lenevește cu zarea pe-o cârstată
Când jgheabul la fântână adapă doar o streche.

Dământul ars de soare mereu tot cere ploaie
Și crapă bolovanii în bulgări și țărână,
Ar vrea să spargă bolta, să curgă iar șiroaie,
De dealuri, pe miriște și 'n padină la stână.

O negură coboară din nori pe îndelete
Și fulgerul trăznește o moară la ierugă,
Porumbului îi râde mătasa în știulete
Iar vrejul prinde brazda supus și plin de rugă.

În vara asta plină de-afâta 'mbelșugare
Uităm cele 'ndurate când lin amurgul vine, —
E vremea ce ne 'ndeamnă la cânt și la visare,
Să premenim vieața cu alte noi destine.

FECUNDITATEA FIRII

Cumpene de ceață deasă mângăie coroana serii
Cu alai domnesc de neguri legămate 'n vârful de glugă,
Murmură icoana nopții în prăpastia tăcerii
Când în somn amurgul plânge pe-un buștean de buturugă.

Se întinde lung povestea prin colnicele de stele
Și o puzderie de raze cântă Robilor desfrâul
Fluerat de Dan prin crânguri, pe sub tufe și nuele,
Când ies nimfe în poene și-și desleagă 'n voie brâul.

Dau faunii svon de pradă în cununa de virgine
Zăbăucă de-așteptare la știubeiul îndrăgirii,
Mușcă roada pârăguită din privirile blajine
Chiotind s'audă Zeul de fecunditatea firii.

LICURICI

Inchide scăpătatul geana serii
Și lasă pleoapa nopții peste fire,
Când liniștea topește chiagul verii
În flori cu rouă strânsă în potire.

Un licurici zâmbește unei stele
Și scăpărând îi dă cu sâc pe-o mură,
Un grangure pitit pe sub nuele,
Să doarmă sgribulit nu se îndură.

Un fâșeit prin iarbă, de șopârle,
Tăcerea grea o curmă prin sulfine,
Ieruga 'n prund șuvoiul și-l asvârle
Să răcorească vale și coline.

Un melc salută zorile din coarne
Și ca un crai mereu le spionenză,
Rugându-le frumos 'napoi să 'ntoarne
Că ziua s'a proptit în soare trează.

VOINICEASCĂ

Luncă cu tufişul des,
Ce voinici din tine ies,
Spre chindie mai ales
Când răcorile se ţes.

Suie 'n deal la cei trei nuci
Unde cântă vara cuci
La o ceată de haiduci
Când trec fete prin răscruci.

Mândro, hai să rătăcim,
Satele se ocolim,
Să putem să ne iubim,
Tinereţea s'o trăim.

LINIȘTE DE VARĂ

Păienişul alb de nouri
Scăldat în plânsul înserării,
Sugrumă liniştea naturii
Pe treptele din focul zării.

Pe mägura cu părul oarzăn
Topită 'n neguri ca o boare,
Mireasma fânului din stoguri
Imprăştie miros de floare.

Cum stau așa zdrobit de lene
C'o rază de apus în față,
Mă pierd în amintiri duioase
In care gândul se răstăfă.

Ași vrea să nu se mai sfârșească
Melancolia asta vagă,
In care timpul mi-e bun frate
Și inima îmi e pribeagă.

SUBT CLOPOTUL DE ZARE

Zăvoaiele 'nverzite la brâul verii prinse
Sărută lin ameaza pe cheiuri de fântâni
Și strâng dogoarea zilei din văile aprinse
Subt umeda polată a nucilor batrâni.

Cum stau scădat de vânturi subt clopotul de zare,
Sdrobit de toropeala ce bântuie 'n văzduh,
Mă uit ca un zănatic cum vire și dispare
Un cârg de sburătoare prin bălțile cu stuh.

Lungit apoi pe dâmbul din marginea cărării,
Privesc prin iarba deasă gângăniile cum zac,
Ducându-și viețuirea în chinul disperării
Subt caldă 'năbușală .. și nu știu ce să fac!

MUSTRARE

Câte gânduri de mustrare
Toamna 'n suflet ne coboară,
Orice frunză 'ngălbenită
O iluzie omoară.

Și căldura dela soare
Are ghimpi de mărăcine,
Tremură în trup tristețea
Ca o doină pe coline.

Toamnă, cu amurgul veșted
Și cu brumă 'n dimineață,
Zărilor înseninate
Tu le aburești cu ceață.

VÂNTUL IERNII BATE

Mă scaldă vraja zilei de toamnă 'niârziată,
Otava de speranțe, din plaiul asprei trude,
Nestăvilică crește, cu spicu 'n cer săgeată,
Să-mi premenească gândul cu firele-i prea crude.

Și sbegul de găngăni, cu sborul cel din urmă,
Imi macină aleanul în prag de vreme nouă,
Pe-o geană de chindie colindul mi-se curmă
De sus cerând iertare cu mâinile-amândouă.

M'a răstignit amarul iluziei ce moare
In cântul de uitare al frunzelor uscate,
Mă plec în fața soartei rupând din boji o floare
Ce plânge ofilită că vântul iernii bate.

FULGII SPALĂ

Mult a nins în noaptea asta
Și-acoperit pământul,
Azi o spulberă 'n troiene
Viscolul pornit cu vântul.

Câte fapte, câte rele,
Omul picură 'n țărână
Și curații fulgi le spală
Cu venirea lor păgână.

De-ar cădea zapadă 'n suflet
Ca să spele răutatea,
Ar mai premenii ființa
Cu veștmântul bunătătea.

NOAPTE DE IARNĂ

Prin colțuri de odaie geme dorul
Strivit de liniștea aprinsă 'n jar,
Iubirea 'n flăcări dogorește trupul
In noaptea asta albă ca de var.

Zăpada troenită val în dune
Aprinde focul stelelor în prag,
Să lumineze patimei cărarea
Când vei porni spre mine ca un mag.

La ușa sobei de căldură 'ncinsă
Vom rumeni păcatele din noi
Și vom chema ursita să ne lege
In lunga tremurare de apoi.

VREMUIEȘTE AFARĂ

Vremuiește-așa afară că plâng vrăbii subț polată,
Cade 'n zdrențe lapovița că te-apucă junghiu 'n spață
Când scoți capul pe fereastră și privești cum cerne iadul
Toată răutatea firii, că și apa-și schimbă vadul.
Am să 'nghesui buturuga pe cărbunii din cămin
Să pocnească dracu 'n noduri și eu să-i șoptesc amin!
Iarna asta vine 'n coate cu nămeți de sărăcie,
Cu troiene lungi de boală, fără pic de veselie,
Cum era în alte vremuri când doinea la ușe cântul
Iar în șezători la vatră, tinerii băteau pământul.
Astăzi șueră 'n văzduhuri pacostile ca rău semn; —
De-ar avea în seara asta orice om sârman un lemn!

IERNILE

Lunga noapte 'n recea iarnă
Tot trecutul ni-l învie,
Cu păreri de rău ne poartă
Tainica melancolie.

Iernile sunt închisoarea
Sufletelor chinuite,
Ele 'ngroapă în tăcere
Vraja zilelor trăite.

Iernile sunt raza morții
Ce străbate 'ncet viața, —
Ca să nu vedem destinul
Ne învăluiește ceața.

SVON DE RĂZBOI

Foaie verde de-o negară,
S'a pornit un svon prin țară,
Că războiu 'ncepe iară
Și vom arde vii în pară.

Doamne, cât de rău îmi pare,
Că dai lumii ascultare,
Singură să-și cate leacul
Să 'nroșească iarăș veacul.

Că războiul de pornește
El nu se mai isprăvește,
Numai jale lasă 'n urmă
Și viețile la curmă.

CUPRINSUL:

	<u>Pag.</u>
1. Eu	7
2. Spre culmile cu dor	8
3. Fără soare	9
4. Veniți prieteni	10
5. Lumină de fulger	12
6. Omar Khayyam	13
7. Pe măgura de ani	14
8. Glasuri premenite	15
9. Oraș	16
10. Răvașul sorții	18
11. Cine e de vină?	19
12. Baba Dochia	20
13. Critici buni	24
14. În pârgul vieții	25
15. Mistere!	26
16. Valană plămădire	27
17. Ușile căminului	30
18. Cântec de vară	32
19. Subt puntea de mărgean	33
20. Prietene	34

21. Departe de pământ...	35
22. Noapte de mister	36
23. La margine de viață	38
24. Vrăbiile și uliul	40
25. Povestea mînzului	42
26. Jergai	43
27. Iancu Jianu și Tudor Vladimirescu	44
28. Arde cerul	46
29. Bogăție	47
30. Nu uita de Dumnezeu	48
31. Părerii de rău	49
32. Lutului zălog	50
33. Chibzuință	52
34. În peșterea eternă	53
35. Colb	54
36. Dologul de iluzii	55
37. Metropolă	56
38. Cremenea vieții	57
39. Șoapte	58
40. Nisip	59
41. Râpa roșie	60
42. Fântâni pe câmp	61
43. Cântec de plugar	62
44. Cuget viclean	63
45. Clewetire	64
46. Nepăsător	65
47. Spuză	66
48. Năuc	67
49. Curmă urâtul	68
50. Cântec de voinic	69
51. Să vii	70

52. Nerăbdare	72
53. Rugă de căință	73
54. In astă-seară	74
55. Te cheamă	75
56. Prietenă	76
57. La vrăjitoare	78
58. Chemare	80
59. Mană cerească	81
60. Luceafărul isteț	82
61. Barbară	83
62. Visul ochilor	84
63. Adâncă rădăcină	85
64. Padina cu zâne	86
65. Lungi chemări	87
66. Pragul întâlnirii	88
67. Pradă gândului	89
68. O umbră de voinic	90
69. Chemi iar iubirea	91
70. Imbinarea de sprâncene	92
71. Fața vântului	93
72. Umeri de mătășă	94
73. Mirodenii	95
74. Incătușarea	96
75. Fără veste	97
76. Fața dorului	98
77. Mă dor	100
78. Subt umbrarul de răchită	101
79. Lunatecă fecioară	102
80. Doarme parcul	103
81. Blestemul dragostei	104
82. Iarna fecioriei	105

83. Cheful	106
84. Prin cumpene de nouri	107
85. Poțeca	108
86. Florilor	109
87. Izvorul	110
88. Vieață promenită	111
89. Fecunditatea firii	112
90. Licurici	113
91. Voinicească	114
92. Liniște de vară	115
93. Subt clopotul de zare	116
94. Mustrare	117
95. Vântul iernii bale	118
96. Fulgii spală	119
97. Noapte de iarnă	120
98. Vremuiește afară	121
99. Iernile	122
100 Svon de război	123

